

SUF

Fra SUF's sentralstyre, boks 6159, Etterstad, Oslo 6

POLITISK BULLETIN NR. 15 (forrige sentralstyreperiode)

M A I - O P P R Ø R E T I F R A N K R I K E

Kalendarium.....	1
Manifester, opprop, uttalelser.....	6
Kommentar til utviklinga etter 3. mai av Åsmun Egge.....	19
Nantes-kommunen.....	21
Mai-opprørets lærdommer av Sverre Knutsen.....	25

"Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistisk revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier."

Mao Tse-tung.

"Revisjonisme, eller høyreopportunisme, er en borgerlig retning innen tenkningen som tilmed er farligere enn dogmatisme. Revisjonistene, høyreopportunistene, tjener marxismen med leppene. Også de angriper "dogmatismen". Men det de i virkeligheten angriper er marxismens hovedinnhold."

Mao Tse-tung.

K A L E N D A R I U M

- Før 3. mai:** Studentene ved universitetene i Frankrike demonstrerer mot den gammeldagse og autoritære universitetsstrukturen - krav om universitetsreform. "22. mars-bevegelsen" lanseres ved Nanterre-fakultetet for å bekjempe undertrykkelsen der. Cohn-Bendit og andre ledere blir utsatt for "didplinaire forføyninger" - demonstrasjoner til fordel for dem fører til stengning av fakultetet.
- 3. mai:** Demonstrasjoner ved Sorbonne i Paris til støtte for Nanterre-studentene - krav om radikal reform av den middelalderiske universitetsstrukturen. Til tross for at demonstrasjonen forløper helt fredelig, griper politiet inn etter anmodning fra rektor, og besetter Sorbonne. Studentene jages ut fra universitetet og 527 av dem blir arrestert. Spontane demonstrasjoner i Latinerkvarteret (området rundt Sorbonne). Kommunistpartiets studentgruppe, som ikke har deltatt i demonstrasjonene, sprer flygeblad som fordømmer "les groupuscules" (smågruppene). Også selve kommunistpartiet viser sin revisjonistiske karakter ved å fordømme de revolusjonære studentene.
- 4. mai:** Studentene og lærerne ved alle universitetene i Frankrike erklærer streik i protest mot stengningen av Sorbonne. 6 studenter dømt til opptil 3 mndrs fengsel for deltakelse i demonstrasjonene fredag. Nye demonstrasjoner planlegges fra mandag.
- 5. mai:** Politiet okkuperer Latinerkvarteret - prefekten forbyr enhver demonstrasjon.
- 6. mai:** De voldsomste studentdemonstrasjoner i Frankrikes historie. Men også mange arbeidere deltar. 10000 demonstranter i regulære gatekamper med politiet - kampene pågår hele dagen. 800 såret - 422 arrestert.
- 7. mai:** Demonstrasjonene sprer seg også til andre byer. Kravene er 1) løslatelse av de fengslede studentene, 2) politiet ut av Latinerkvarteret og 3) åpning av de stengte fakultetene. I Paris demonstrerer 50000 under paroler som "Leve Kommunen!"
- 8. mai:** Kommunistpartiet støtter nå nølende de tre kravene, men angriper stadig "venstristene".
- 9. mai:** Nanterre åpner igjen, men Sorbonne er fortsatt stengt. Krav om at Sorbonnes rektor må gå av.
- 10. mai:** Store demonstrasjoner igjen. Mellom 10000 og 20000 studenter, gymnasiaster og lærere demonstrerer utenfor La Sante-fengslet der de fengslede studentene sitter. Det utvikler seg etterhvert til et slag om Latinerkvarteret. Befolkningen i Latinerkvarteret viser full sympati for studentene og støtter dem ved å kaste ting i hodet på politiet og ved å kaste møbler ut av vinduene så studentene får materiale til barrikadebygging. Politiet svarer med tåregassangrep - skyter også gassgranater inn i leilighetene. Politiet bruker også den livsfarlige stridstøregassen som er blitt brukt i Vietnam. - 60 barrikader, 400 sårede, 4-500 arrestert.
- 11. mai:** Nye sammenstøt i Latinerkvarteret. UNEF (den nasjonale studentunion) lanserer parole om generalstreik 13. mai til støtte for studentenes krav. Pompidou tilbake fra Iran.
- 12. mai:** Frankrikes tre faglige landsorganisasjoner (CGT, CFTD og FO) aksepterer UNEFs forslag om generalstreik. Regjeringen er tydelig på retrett. Krav om at innenriksministeren og politisjefen i Paris må gå av. Studentene i Lyon besetter avisredaksjonen i en av byens aviser og krever at en erklæring fra studentene skal inn på første side i avisen.

13. mai: 24 timers generalstreik. 10 millioner arbeidere deltar. Kjempe demonstration i Paris - ca. 1 million deltakere. Slagordene rettes nå mot de Gaulle og regimet. De fengslede studentene løslatt, Sorbonne åpnet. De Gaulle overveier å utsette Romaniabesøk, men reiser likevel. CGT (det kommunistiske fagforbund) prøver å hindre kontakt mellom arbeidere og studenter.
14. mai: Sorbonne okkuperes av studentene. Kontinuerlige diskusjoner pågår døgnet rundt. Arbeiderne ved Sud-Aviation i Nantes okkuperer fabrikken - direktøren sperres inne.
15. mai: Okkupasjon av Odeon-teateret - også her permanente diskusjoner. Pompidou: "Studentene skal få delta i universitetsreformen". 1000 høyreekstremister ledet av det fascistiske Occident i motdemonstrasjon.
16. mai: Fabrikkokkupasjon ved Renault-fabrikkene og ved fabrikker i Lyon, Nantes, Marseilles etc. Arbeiderne demonstrerer ved Flins. Streikene brer seg. Etter trussel om okkupasjon av fjernsynshuset i Paris, blir studentenes synspunkter for første gang framlagt i fransk radio og TV gjennom et intervju med tre studentledere. Parole om eksamensboycott. "Intet viser bedre hvor sterkt studentlederne står enn at myndighetene ikke tør røre dem." (Aftenposten)
17. mai: Innenriksministeren, forsvarsministeren, politisjefen og sjefen for sikkerhetstjenesten i Paris i møte. 60000 politimenn og 12000 reservister i alarmberedskap. Jernbanearbeiderne okkuperer hovedbanestasjonen i Avignon. Orly-flyplassen stengt - Air France i streik. Postvesenet likeså. Transportsystemet i Paris lammet - bare drosjene kjører. Streikeutbruddene er spontane - ikke igangsatt av fagforeningene. Studentene marsjerer til Renaultfabrikkene som er i streik. Fagforeningslederne motsetter seg kontakt mellom arbeiderne og studentene - men felles diskusjoner likevel.
18. mai: Streikebølgen brer seg. Full stransportstreik. Personalet ved Operaen og Opera Comique til streik - okkuperer operabygningene. Gjæring i politiet. (gjelder ikke det fascistiske opprørspolitiet, CRS). Universitetet i Strassbourg erklærer seg autonomt. 16 av landets 18 universiteter er nå okkupert. De Gaulle tilbake fra Romania en dag tidligere enn planlagt. "Den franske regjering vakler. De Gaulle hjem for å redde sitt regime." (Aftenposten)
19. mai: De første borgerkomiteer til "forsvar av Republikken" dannes. 120 private og statlige fabrikker okkupert - i tillegg kraftstasjoner og transformatorstasjoner. Mannskapene på 5 skip i Marseilles tar kommandoen ombord og heiser det røde flagg. Også landbruksarbeidere streiker nå og okkuperer landbruksforetak.
20. mai: 5 millioner i streik. Over 250 av de største og viktigste fabrikkene i landet er okkupert. Ingen av de store byene har gått fri. Gymnas okkuperes. Séguy (gen. sekr. i CGT): "Nei til splittelse, nei til opprør".
21. mai: Fagforbundene møtes for å stille opp kravene i et punktprogram. Streikende og bønder møtes i Saint-Brieuc. Cohn-Bendit til Berlin. 1500 fascistiske demonstrerer i Paris.
22. mai: Mistillitsforslag til regjeringen blir nedstemt i nasjonalforsamlingen. Lærerne streiker - men oppfordrer foreldrene til å sende barna på skolen - de skal undervise i behovet for sosiale forandringen! Hotellstreik, drosjestreik, streik, bensinstasjonene stengt etc. Generalstreiken er

et faktum: Bortimot 9 millioner arbeidere i streik nå - uten at fagforbundene har lansert generalstreiken! Cohn-Bendit - som har bodd hele sitt liv i Frankrike, men har tysk pass - blir nektet å komme tilbake til Frankrike. 10000 demonstrerer til støtte for Cohn-Bendit.

23. mai: Nye sammenstøt demonstranter/politi. Stadig flere arbeidere med i demonstrasjonene. 75 såret, 210 arrestert, derav bare 44 studenter. Politiet erklærer at det kunne bli tvunget til å trekke sine ordrer i tvil dersom de fortsatt ble utkommandert til å ta seg av streikende arbeidere. Sparkepikeene på Folies-Bergere streiker, okkuperer revyteateret og oppretter vakthold for å avverge "nottiltak fra ledelsens side eller angrep fra høyreorienterte streikebrytere". Fagforbundene vil forhandle med regjeringen og arbeidsgiverene uten å lansere parole om generalstreik. CGT avlyser møte med UNEF- advarer mot demonstrasjonene til fordel for Cohn-Bendit, vil ikke ha mer med studentopprøret å gjøre.
24. mai: De Gaulle holder tale i kringkastingen og TV.- annonserer "folkeavstemning". Talen faller pladask til jorda. De kraftigste demonstra hittil bryter ut like etter at talen er avsluttet. CGT har sin egen demonstrasjon- politiet lar denne gå i fred. 22.mars-bevegelsen med støtte av UNEF, CFDT, FO etc. arrangerer kjempedemonstrasjon med 100 000 deltakere- denne blir splittet av politiet. Det kjempes i grupper over hele byen - demonstrantene bruker motorsag til å felle trær for å bygge barrikader - opptil 5 m høye. 1½ km brolegning blir brutt opp. Børsen blir stormet og satt i brann. I Nantes blir fylkeskontorene beleiret av demonstranter - bulldosere blir brukt i angrep på Rådhuset - som så blir satt i brann. Også i Lyon, Strassbourg og andre steder voldsomme demonstrasjoner. Politiets opptreden er utrolig brutal. Demonstranter blir slått med politikøller i opptil 5 minutter. Politiet slår også ned sykepleiersker og leger som iført røde-kors-armbind prøver å hjelpe de sårede. 1100 mennesker blir såret bare i Paris. Frankrike er på randen av borgerkrig.
25. mai: I denne situasjonen går fagforbundene til "forhandlinger" med arbeidsgiverne og regjeringen!
26. mai: "Forhandlingene" resulterer i avtale om 10% lønnsøkning, reduksjon av arbeidstida og at minimumslønna skal opp med 35%, dvs. til kr. 4,35 pr. time.
27. mai: Arbeiderne i praktisk talt alle de store bedriftene i landet forkaster avtalen. Séguy blir pepet ut på Renault hvor arbeiderne enstemmig forkaster avtalen. Arbeiderkrav i fabrikkene: "Makten til arbeiderne. Ned med kapitalismen og de Gaulle." Streikene og okkupasjonene brer seg ytterligere. Kontrollen holder på å gli ut av hendene på fagforbundene. 60 000, 30-40% arbeidere, på møte på Charléty i Paris- CGT deltar ikke.
28. mai: Fra Normandie meldes at unge bønder deler ut 5000 liter melk til de streikende og deres familier. Mitterand lanserer seg selv som "presidentkandidat". Undervisningsministeren går av. Cohn-Bendit er tilbake i Paris til tross for at han er utvist fra Frankrike. Holder pressekonferanse på Sorbonne- uten at myndighetene tør å røre ham. Her forlanger han at innenriksministeren skal utvises!
29. mai: Kommunistpartiet og CGT arrangerer demonstrasjon med deltakelse av aksjonskomiteer, 22.mars-bevegelsen og marxist-leninistene. Flere hundretusen deltar. Kommunistpartiet lanserer parole om folkefrontregjering. De Gaulle foretar mystisk forsvinningsnummer - rykter om at han forhandler med de militære.

30. mai: De Gaulle holder ny tale. Opløser nasjonalforsamlingen og skriver ut nyvalg. Borgerskapet mobiliserer 700 000 som demonstrerer til fordel for De Gaulle.
31. mai De Gaulle utnevner en ny regjering, flytter store hæravdelinger i Frankrike og setter de franske styrker i Tyskland i alarmberedskap. Men han kan ikke stole på de menige i hæren som sympatiserer med studentene og de streikende arbeiderne - soldatene står i kø for å gi blod til sårede arbeidere og studenter. Fagforbundene tar initiativ til forbundsvise forhandlinger.
- 1.juni: Store demonstrasjoner for å fortsette kampen. Ikke mange som har tatt opp arbeidet, men endel begynner å forhandle. Gaullistdemonstrasjoner i provinser.
- 2.juni: Forhandlinger i transport og metallurgi (tilsv. trolig jern- og metall i Norge.). Streikende arbeidere okkuperer på nytt jernbanestasjonene i Strassbourg og Mylhouse.
- 3.juni: Streikene fortsetter de fleste steder, men bankene og gruvene i arbeid igjen. Kringkastingsarbeiderne derimot bryter med informasjonsministeriet.
- 4.juni: Kringkastingsledelsen tilkaller hæren og streikebrytere.
- 5.juni: Splitt og hersk-politikk fra arbeidsgiverne, statsmyndighetene og revisjonistiske fagforbundsledere. Arbeiderne blir ofte lurt til å gjenoppta arbeidet ved falske meldinger i kringkastingen om at streiken er slutt.
- 6.juni: Flere tusen opprørspolitisoldater okkuperer Renaultfabrikken ved Flins og kaster ut streikevaktene.
- 7.juni: Arbeidere og studenter møtes for å gjenerobre fabrikken. Fagforeningsledere og politiet søker å splitte arbeiderne fra studentene - uten hell. Tusenvis av politisoldater med tåregassgranater og flere helikoptere blir satt inn mot demonstrantene. 1 arbeider drept og mange såret, derav 20 alvorlig.
- 8.juni: Sammenstøt ved Flins. Streikene fortsetter i metallurgi, i Kringkastingen og andre steder. Enkelte fagforeningsledere gir ordre til å gjenoppta arbeidet uten å konsultere arbeiderne. Rasende arbeidere går til okkupasjon av fagforeningskontorer.
- 9.juni: Fæcisten Georg Bidault blir gitt amnesti og vender tilbake fra exil. Utlendinger arresteres og utvises.
- 10.juni: Sammenstøt ved Mureaux. En 18-årig gymnasiast faller i vannet og drukner under forsøk på å komme seg vekk fra politiet som forfulgte ham med hevede køller. Spontane demonstrasjoner følger i Latinerkvarteret: Barrikader. Arbeiderne ved Renault-Flins nekter å arbeide så lenge politiet har besatt fabrikken. Flere hundre arbeidere såret etter angrep fra politiet.
- 11.juni: En ung arbeider drept i Sochaux. Flins stenges - opprørspolitiet patruljerer området i store mengder, arrestere alle som kan ligne på studenter. 15-20 000 demonstrerer mot undertrykkelsen og drapene. Barrikadekamper hele natten. Kraftige angrep på demonstrantene i l'Humanité (Kommunistpartiets avis).
- 12.juni: Kommunistpartiet og CGT er blitt hørt: Alle demonstrasjoner blir forbudt. Alle venstregrupper blir oppløst og forbudt. Gjelder bl.a. JCR (trotskistene), 22.mars-bevegelsen, og UJCML (den marxist-leninistiske ungdomsorganisasjonen). Men kommunistpartiets studentgruppe blir ikke forbudt - heller

-5-

ikke det fascistiske Occident.

PCML, det marxist-leninistiske parti, og andre organisasjoner blir også forbudt og lederne arrestert.

Kommunistpartiet protesterer ikke - tvert i mot. Formannen, Waldeck Rochet uttaler om UNEF, som enda ikke er forbudt:

"Hvis UNEF fortsetter å oppkaste seg til et redskap for en voldelig revolusjon som landet forkaster, vil det bli nødvendig å merke seg hva de velger å gjøre og trekke konsekvensene av det." Waldeck Rochet erklærer også at kommunistpartiet er "et parti for orden".

Det er enda nesten 1 million arbeidere i streik.

23.juni: Undertrykkelsen får sin logiske avslutning: "valg".

Utarbeidet av Åsmund Egge.

MANIFESTER, OPPROP, UTTALELSER.

"Vi kjemper ... fordi vi nekter å bli

- lærere som tjener utsilingsprinsippet i undervisningen, noe som i første rekke arbeiderklassens barn får lide under
- sosiologer som lager slagord til regjeringens valgkampanjer
- psykologer som gis i oppdrag å effektivisere arbeiderne til å tjene bedriftledernes interesser
- vitenskapsmenn hvis forskning bare blir brukt til å tjene systemets interesser.

Vi forkaster denne framtid som "vaktbikkjer" for det bestående.

Vi forkaster undervisningen som lærer oss å bli vaktbikkjer.

Vi forkaster de eksamener og de titler som belønner dem som har akseptert å gå inn i det nåværende system.

Vi nekter å bli rekruttert av denne "maffia".

Vi nekter å forbedre borgerklassens universitet. Vi vil forandre det så radikalt at det skal skape intellektuelle som kjemper side om side med arbeiderne og ikke mot dem....

Vi vil at arbeiderklassens interesser skal forsvares ved universitetet. De som vil skille oss fra arbeiderne går mot arbeiderklassens interesser og mot dem som vil kjempe for disse interessene.

Hvor dere enn er, hvor vi enn er, skal vi samle oss til kamp mot borgerskapets undertrykkelse."

22. mars-bevegelsen. (4/5)

"De uansvarlige venstrekretser bruker regjeringens feil som påskudd og spekulerer i studentenes misnøye for å forsøke å blokere fakultetenes arbeid og hindre studentmassene å arbeide og gå opp til eksamen. Således avslører disse falske revolusjonære seg objektivt sett som allierte med gaullistmakten og de Gaulles politikk og skader studentene, særlig dem som kommer fra de mest beskjedne kår."

U.E.C. (3/5)
(Kommunistpartiets studentgruppe)

"Da de ikke er fornøyd med den agitasjon de driver blant studentene - en agitasjon som går mot studentmassenes interesser og fremmer fascistiske provokasjoner - sprer nå disse pseudo-revolusjonære det de tror er undervisning for arbeiderklassen. Stadig oftere finner man dem utenfor bedriftene eller i strøk hvor det bor immigranter, i ferd med å dele ut flygeblad og annet propagandamateriale. Disse flaske revolusjonære må straks avsløres; for, objektivt sett, tjener de gaullistmakten og monopolkapitalens interesser."

L'Humanité (3/5) (KPs avis i Paris)

OG NÅ TIL FABRIKKENE!

"Appell fra Forbundet for kommunistisk ungdom, marxist-leninistene (UJCML), og bevegelsen "Tjen Folket".

Raseriet stiger i folkemassene. En million arbeidsløse. Elendige lønninger. Undertykkelse etter fascistmetoder hos Datsault, Citroën, Simca og mange andre fabrikker. CRS satt inn mot demonstrerende arbeidere og bønder i Mans, Redon og Caen.

Når det gjelder gatedemonstrasjoner og paroler må man fra nå av kjempe mot de hindringer som reformistene prøver å sette i vegen, hjelpe massene til å bryte dem og brøyte veg for massenes revolusjonære kamp.

.....
Sosialdemokratiet (PSU, SFIO, trotskister og UNEF) forsøkte på et tidlig tidspunkt å trekke veksler på studentbevegelsen. Sosialdemokratiet har til hensikt å fortsette og holde studentene isolert fra arbeiderklassen og begrense bevegelsen til reformistiske mål: "strukturelle reformer" av universitetet legges fram for de unge kadrer. Disse tendenser gjør seg også gjeldende i UNEF-ledelsen: studentene må for enhver pris fortsette å være i Latinerkvarteret, de begrenser parolene til latterlige (kortsiktige) studentkrav som er ute av stand til å forene studentene med de store masser av arbeidere og bønder. La oss derfor feie vekk reformistenes rent universitetsrettede paroler og de små grupper av revisjonister og sosialdemokrater som allierer seg for å stenge vår veg til folkemassene - revolusjonens veg!

La oss forlate borgerstrøkene hvor vi ikke har noe å gjøre. La oss gå til fabrikkene og arbeiderstrøkene og forene oss med arbeiderne."

NED MED GAULLISMEN!

FRIHET FOR FOLKEMASSENE!

UJCML og "Tjen Folket"! (7/5)

VI HAR NOE MEGET ALVORLIG Å SI DERE

"Gaullismen og borgerskapet er bestemt på å bevare makten for enhver pris, og bruker derfor de mest fascistiske metoder.

Kjemiske undersøkelser fra det matematisk-naturvitenskapelige fakultet har vist at regjeringen har tatt i bruk følgende:

- gass som er forbudt av Genevekonvensjonen: CB, CS og CW
- so som også blir brukt i Vietnam.
- I Paris har dette ført til at flere er blitt invalidisert:
- blinde
- ødeleggelse av lungeceller
- alvorlige magelidelser

Politiet har likeledes brukt splintgranater og har hatt kjemiske syrer i vannslangene.

Det er ikke lenger nødvendig å understreke den villhet som politiet viste med køllene sine - folk ble forfulgt helt inn i leilighetene. Selv radio og presse kunne vise til hvordan sårede ble behandlet:

- førstehjelpstasjoner ble ødelagt
- hjelpemannskaper ble slått ned med køller
- sårede ble revet ned fra bårene med kølleslag
- ambulanser ble stanset av politiet."

"Følgende farer truer oss:

- sosialdemokratiet;
- i praksis: trotskistene og UNEFs nasjonale ledelse;
- tåkete teorier (Marcuse, Mandel må avvises) som forsøker å innbille oss at arbeiderklassen er borgerliggjort;
- at man vil gjøre arbeiderklassen til en "reservestyrke". Men arbeiderklassen er kampens avantgarde. De som i dag allierer seg med arbeiderne er de virkelig revolusjonære."

SORBONNE TIL ARBEIDERNE!

UJCML (9/5)

ARBEIDERE VED RHONE-POULENC!

"Etter en ukes uavbrutt kamp har studentene inntatt Sorbonne og vi skal gjøre oss til herre over Sorbonne. Helt til nå har man påtvunget oss en borgerlig utdanning som vi ikke har kunnet diskutere innholdet av. Den forbereder oss til framtidige funksjoner og derfor til instrument til å utbytte dere. Helt til nå skulle vi løse våre problemer på tradisjonell måte med anmodninger, valg, begrensede demonstrasjoner. De siste dagers erfaringer har vist oss hvor dårlige dette fungerer, og at det eneste som kan tvinge makten i kne er massene i handling ledet av massene.

Vi har ikke bare krevd flere lokaler, større bevilgninger, flere lærere - vi har spurt oss selv: hvorfor flere lokaler, lærere og større bevilgninger. Vi har diskutert selve målsettingen med undervisningen.

Det er store likheter mellom deres og våre problemer. Hvem bestemmer arbeidsnormer og arbeidstempo? Hvem bestemmer produksjonens målsetting? Overalt er det det samme, det blir krevd at vi utfører hierarkiets ordrer.

Vi vil gjerne bli informert om den kamp dere fører.

Deres kamp er vår."

Aksjonskomiteen arbeidere-studenter.

(14/5)

TO RETNINGER.

"To retninger skiller seg ut etter de siste 3 dagers diskusjoner. På den ene siden de som vil profitere på "universitetskrisen" og som vil få regjeringen til å gripe inn med "universitets-reformer"....På den andre siden de som på barrikadene har gjenopplivet håpet om revolusjonær handling. Disse vil heller velte regimet enn å ha et universitet leddet av noen få flere enn før - de vil heller ha allianse med arbeiderne enn med proffene. ...Okkupasjonene av Rhodiaceta tirsdag morgen og inntagelsen av Sud-Aviation i Nantes i dag viser vegen.

POLITIKKEN I FØRSTE REKKE.

De samme to retninger avviker i synet på de videre aksjoner. På den ene siden de som aksepterer å gå inn i fakultetet for å gjenoppta et "normalt, men bedre liv". På den andre siden de som vil forandre de erobrede fakulteter til aksjonsbaser rettet mot det som er utenfor. Overfor purken måtte vi si: "Sorbonne til studentene!" Men nå som vi har det, må vi rope: "Sorbonne til arbeiderne!

-9-

SORBONNE ER VÅR BASE, IKKE KAMPOMRÅDE.

Det er tre forskjellige retninger når det gjelder organisasjonsspørsmålet. De første vil bare profitere på situasjonen for å styrke deres egen gruppe - uten å være klar over at om massene ikke vil være med er det ikke bare på grunn av svak politisk bevissthet, men fordi den forkaster deres sekterske kringel eller deres opportunistiske parlamentarisme. Andre foreslår å organisere minst mulig for å bevare den skapende spontanitet. Disse kamerater tar også feil, for de forstår ikke at selv om det er mulig å organisere spontant 500 til å bygge barrikader er det fullstendig umulig å velte regimet med de samme midler. Vi må organisere oss på grunnplanet, i handling, for handling.

....."

Aksjonskomiteenes koordinasjonsråd.

(14/5)

BØNDER!

Siden barrikadekampene tok til har studenter og arbeidere samlet seg til felles kamp for at arbeiderne virkelig skal få ta del i det økonomiske, sosiale og politiske live i landet.

- Bønder! Det finnes ingen jordbrukspolitik.
- EEC bestemmer seg uten å spørre bøndene.
- Kredittene er utilstrekkelige.
- Hvem garanterer deres lønninger?
- Krev en rask, reell og effektiv løsning.

- Foren dere alle i handling -

De 10.000.000 streikende som bestemt på å kjempe til siste slutt ber om støtte fra bøndene.

- Gi de streikende og deres familier mat.

H V O R D A N ?

- Ved å sende jordbruksvaren til kooperativene.

ALLE TIL SORBONNE!

ARBEIDERE, STUDENTER, BØNDER VENTER DERE!

Forbindelseskommité "Studenter-arbeidere".
(20/5)

PROGRAMUTKAST FOR DE PROGRESSIVE STUDENTENE

"

De progressive studentene er på det rene med at bare arbeiderne er i stand til å føre den totale kampen mot gaullismen, og foreslår at studentbevegelsens mest fruktbare ideer bør være utgangspunkt for fortsettelsen av kampen:

1) For å forklare arbeidermassene de kjempende progressive studentenes vilje til å tjene arbeidernes kamp, må MØTER AVHOLDES VED FABRIKKPORTENE.

.....

Studentene vil avsløre det gaullistiske maktapparat

undertrykkelseskarakter. Det er riktig at arbeiderne på disse møtene skal kunne avsløre den undertrykkelsen de hver dag er berørt av. Det er også riktig at arbeidere og studenter sammen lager kapitalundertrykkelsens Svartebok. Vi skal avsløre det som hver dag skjer hos Citroen, hos fascistene Dassault, den forserte utbyttingen av de kvinnelige tekstilarbeidere osv.

.....
2) I dag slår arbeidsløsheten om seg blant arbeiderne. De arbeidsløse er uorganiserte, mens arbeiderne hver dag er redde for å bli oppsagt. Det er en riktig ting at progressive studenter viser arbeidende og arbeidsløse at folket støtter kampen mot arbeidsløshet og støtter opp om enhver form for organisering av arbeidere og arbeidsløse.

3) De progressive studentene vil søke ut til Bidonvilles, og demonstrere mot det rasistiske politivesen og den lokale administrasjon. De vil kreve like rettigheter for alle arbeidere, uansett rase. Dette er en korrekt målsetting for kampen til de progressive studentene som forkaster den rasistiske og dekadente kultur.

4) De progressive studentene går inn for å støtte opp om enhver streikebevegelse og popularisere all arbeiderkamp (klassekamp). Det er den beste måten å gjøre slutt på den borgerlige propaganda om passivisering og borgerliggjørelse av arbeiderne.

5) For å kunne gjennomføre disse sakene har de progressive studentene gått inn for dannelsen av progressive komiteer."

(20/5)

TIL 10 MILLIONER STREIKENDE!

TIL ALLE ARBEIDERE!

- Nei til parlamentariske løsninger hvor de Gaulle går av mens borgerskapet beholder makta.
- Nei til forhandlinger på toppen som bare forlenger den døende kapitalismen.
- Nei til folkeavstemning - ikke mer sirkus.
- La ikke pampene forhandle for oss. La oss fortsette okkupasjonen av arbeidsplassene.
- For å fortsette kampen, la oss sette de økonomiske sektorer som er berørt av streiken i de kjempende arbeider tjeneste.
- La oss allerede i dag legge grunnlaget for morgendagens makt (direkte forsyninger, organisering av offentlige tjenester: transport, informasjon, boliger etc.)
- Arbeidere, bønder, studenter, gymnasiaster, lærere - la oss organisere og koordinere vår kamp.

FOR AVSKAFFELSEN AV BORGERSKAPETS DIKTATUR!
FOR ARBEIDERMAKT!

ALLE TIL DEMONSTRASJONEN.

Demonstrasjonsopprop til kjempe-demonstrasjonen 24. mai arrangert av 22. marsbevegelsen og med støtte av UNEF og fagforbundene (ikke CGT).

-11-

CGT ADVARER MOT UNEFs DEMONSTRASJON OG BRYTER MED UNEF.

"Som følge av et regjeringsvedtak som forbød Cohn-Bendit innreisetilatelse, organiserte UNEF en demonstrasjon i Latinerkvarteret. CGT advarte arbeiderne mot å delta i denne demonstrasjonene for å unngå enhver form for provokasjon.

.....
CGT, som støtter studentmassenes kamp, ønsker å opprettholde fortrolige forbindelser med UNEF. CGT ønsker at UNEF skal spille sin rolle som studentenes interessekamporganisasjon. Men dette vil ikke UNEF kunne klare når den har ledere som oppfører seg på en uforsvarlig måte overfor studentene, og som i sin agitasjon viser en total ansvarsløshet.

CGT er en alvorlig og ansvarlig organisasjon - den vil bare kunne diskutere med folk som også er i besittelse av de samme egenskaper."

L'Humanité (23/5)

"Vi deltar ikke i denne bevegelsen bare fordi vi bekjemper udemokratiske organisasjonsformer eller driver lønnskamp, etter som 10 millioner arbeidere ikke slutter streiken om de skulle få 6 - 10 eller 30 centimes lønnsøkning. Vi deltar i bevegelsen fordi vi setter et spørsmålstegn ved landets ledelse og hele samfunnsstrukturen.

Like til nå har den besittende klasse effektivt dirigert landet. Trustene, bankene og monopolene bestemmer hele livet vårt, fra vuggen til graven. For eksempel: For å få solgt bensinen sin, har de bestemt at bilindustrien skal komme i første rekke, foran boligbygging etc.

Skoler og universiteter har den struktur, varighet og de pensa som disse har bestemt, slik former lærestedene teknikere, ingeniører, lærere og ledere som lett glir inn i det beståendes tjeneste.

Ingen har spurt oss om hvorvidt den enorme masse av kunnskap og arbeid, som vi produserer innen atomforskningen, vil tjene vårt alles beste eller fabrikkasjonene av A og H bomber.

Det er denne gruppen, denne ledelsen, det er denne undertrykkende makten i alle betydninger av ordet, som vi forkaster i dens nåværende form og i alle andre tenkelige former.

Arbeiderne vil i stedet innsette en makt som virkelig representerer dem på en demokratisk måte, det vil si ved innføring av selvstyre både i fabrikkene, i det offentlige liv og på det nasjonale plan.

Hittil har ingen spurt de streikende selv hvorfor de kjemper eller hva det er de vil.

De må få muligheter til å uttrykke seg, og det ikke bare på de enkelte arbeidsplassene.

DELEGASJONER VALGT AV ALLE DE STREIKENDE PÅ HVER FABRIKK MÅ MØTE I FORSAMLINGER AV ARBEIDERE OG STUDENTER FOR Å DISKUTERE LANDETS FRAMTID.

Ingen kan tilrive seg retten til å tale på vegne av 10 millioner streikende, forby dem å diskutere med studentene og beordre dem til å gjenoppta arbeidet.

Ingen flere uavsettelige ansvarlige!
For et virkelig arbeiderdemokrati!"

Enstemmig vedtak av generalforsamling av arbeiderne ved FNAC. (24/5)

CGT: "EN DELVIS LØSNING"

Generalsekretær Séguy erklærte at CGT-delegasjonen har foreslått, slik som det er blitt sagt siden forhandlingene ble åpnet, å forhandle uavbrutt for å forsøke å løse konflikten i arbeiderne og deres familiers interesse.

Videre sa han: "De krav som ble avslått av regjeringen og arbeidsgiverne er det nå blitt funnet en - om ikke fullstendig - så i hvert fall delvis løsning.

Det står enda mye igjen å gjøre, men kravene er for en stor del blitt holdt tilbake, og det som er blitt oppnådd, ville det være galt å se bort fra.

Vi kan imidlertid ikke gi noe svar uten å rådspørre arbeiderne. Vi tror at de på grunnlag av de opplysninger og anbefalinger som vi gir dem, i løpet av kort tid vil være i stand til å ta en avgjørelse."

Le Monde (28/5)

"Det er nærliggende å tro at en "gentleman agreement" i løpet av natten har gjort CGT i stand til å bli enig med regjeringssjefen. Ved midnatt, mens arbeidsstansen fortsatte, og mens observatorene var overbevist om at forhandlingene ville vare i minst 24 timer til, kunne man faktisk se Krasucki, Séguys kampfelle, og betraktet som sjef for diplomatiet innen CGT, smyge seg inn på det kontoret som var reservert for statsminister Pompidou...."

Le Figaro (28/5)

"Studentenes og arbeidernes vilje til å fortsette okkupasjonen av sine arbeidsplasser viser helt klart den fullstendige fállitt for forhandlingene.

Samlingen på Charlsty stadion viste med styrke hva som er målet.

TI ÅRS GAULLISME, ÅRHUNDRETS UTBYTTING, DET KLARER SEG.

Det arbeiderne og studentene vil ha er makten.

De Gaulle lar oss få smake både søte frukter og stokkeslag, de siste kjenner vi godt ... nå. Det er en oppfordring til borgerkrig, og vegen mot et eventuelt fascist-regime. De Gaulle forsvarer hverken "Republikken" eller "emokratiet", men sitt eget regime, borgerskapets regime.

Heretter vil han ikke kunne holde seg ved makten uten å bruke vold. Hans søte frukter er forgiftet, og arbeiderne vet at enhver lønnsforhøyelse ikke er annet enn bedrag: prisstigningen som følger etter en lønnsforhøyelse trekker fort kjøpekraften ned igjen på det tidligere nivå. Slik er det med enhver partiell konsesjon som blir gitt av et kapitalistisk regime.

Bare en radikal forandring av de økonomiske strukturer kan resultere i at arbeidernes krav virkelig blir tilfredsstilt.

På samme måte vet studentene at det ville være forgjeves bare å revidere det nåværende universitetssystem; universitetet ville fremdeles være et instrument i hendene på borgerskapet. Det er her studentenes kamp knyttes til arbeidernes: et demokratisk universitet er en umulighet i et kapitalistisk samfunn. Det demokratiske universitet må være et universitet for alle arbeidende og i arbeiderklassens tjeneste.

VI MÅ FORTSETTE KAMPEN.

Massedemonstrasjoner er nødvendig, men det er ikke nok. Maktproblemet blir ikke løst ved stemmesedler, men ved fort-

Maktproblemet blir ikke løst ved stemmesedler, men ved fortsatt streik, okkupasjon, og ved at vi samlet selv tar over den daglige driften av våre fakulteter, våre fabrikker."

UNEF (30/5)

FOLKETS SAK.

"Det franske folk, samlet og besluttosomt, med folkerevolusjonens røde fane høyt løftet og tro mot Kommunens martyrer, gjør alle provokasjoner til skamme og feier vekk alle hindringer.

Forhandlinger, gjenopptagelse av arbeidet, valg - slik er den slagplanen som de forskjellige fiendene av proletariatet prøver å sette ut i livet for å bekjempe folkemassenes kamp.

Det gaullistiske diktatur og ledelsen for fagforbundene deler arbeidet mellom seg. På den ene siden ser vi den direkte aggresjon fra storkapitalens bevæpnede milits, på den andre siden opplever vi den organiserte demobilisering, kampenes overføring i retning av Parlamentets råtne terreng hvor storkapitalen er sterkest.

Men mer enn noen gang vil folket ha makten og organiserer motstanden.

Alle må samles til selv å forsvare de okkuperte fabrikkene og til å kalle alle arbeidere tilbake til sin kamp-plass: fabrikken, proletariatets bastion og også bastion for politisk og ideologisk motstand i alle former og med alle midler.

Alle må samles under folkerevolusjonens fane for å ødelgge borgerskapets og dets medhjelperes demobiliseringsplaner.

Alle må forsterke folke-enheten i de forskjellige bydelene, og gjøre den til det solide støttepunkt for de okkuperte fabrikkene. Hjelpe funksjonærer, småkjøpmenn og intellektuelle til å samles omkring arbeidernes kamp og folkets demokratiske krav.

Alle må forsvare de første sektorene angrepet av provokatører og

Alle må delta i den arbeidende befolknings selvforsvar og omhyggelig organisere bydelskomiteer, gatekomiteer og huskomiteer."

"Folkets sak" (31/5)

HVA VAR DET SOM HENDTE VED S.A.M.D.S. I GÅR?

"Selv om det er generalstreik....

Selv om bedriftssjefen forsøkte allerede fra de første dagene å bryte streiken ved å oppfordre til at Paris melkebiler, kjøttbiler og apotekerbiler skulle gjenoppta kjøringen - noe som ble enstemmig forkastet...

Kl. 18 i ettermiddag kom bedriftssjefen inn i garasjen og sa at andre bedrifter hadde gjenopptatt arbeidet. Samtidig ba han åtte tankbilsjåfører om å kjøre ut (det er ca. 260 arbeidere og sjåfører her)...

SELV OM MAJORITETEN AV DE TILSTEDEVERENDE ARBEIDERNE SA SEG UENIG I DETTE ... tok fire F.O.-utsendinger (det sosialdemokratiske fagforbund) ansvaret for å la de åtte tankbilene

få kjøre ut - mot streikevaktens vilje og uten at det ble holdt avstemning.

Dette er forræderi!

Kamerater, streiken fortsetter, la oss ikke gi etter for arbeidsgivernes og streikebryternes knep. Kamerater, vi er ikke alene. La oss fortsette kampen til våre rettmessige krav blir tilfredsstilt. La oss opprette kontakter fra bedrift til bedrift, streikekomité til streikekomité; de streikendes samling skal bli deres styrke."

De streikende arbeidere ved S.A.M.D.S.
(31/5)

KAMERATER...

"Vi fortsetter og vi forsterker mer enn noen gang denne streiken! Århundrets streik! VÅR STREIK!

Men det går rykter, og radioen påstår: "Den og den bedrift, den og den sektor har gjenopptatt arbeidet, skal gjenoppta arbeidet....

PASS PÅ!!

Dette er en del av kampanjen som makthaverne og de forvirrede kapitalistene har satt igang mot en slik bevegelse som denne. På sin side gir den gaullistiske majoritet penger, bensin og beskyttelse til de borgerlige aksjonskomiteer. Disse må vi for all del nøytralisere snarest mulig, helst uten for mange sammenstøt. Denne nøytraliseringen er nødvendig for at vi ikke meget raskt skal ende i en borgerkrig som bare vil resultere i : ELENDEGHET, ULYKKE og SKAM for franskmennene!

VI MÅ VÆRE YTTERST PÅPASSELIGE; YTTERST BESTEMTE! Først og fremst gjelder det å oppnå FULL tilfredsstillelse for våre krav.

La oss ikke glemme at streiken vår framfor alt stiller krav.

.....
Som en naturlig følge av de siste hendelser, og i særdeleshet når man tenker på de monumentale feil som regjeringen har begått, kan vi nå si at vår streik blir mer og mer politisk. Dette er nettopp fordi gnisten, tennladningen til denne historiske våren, da ungdommen endelig kan ta ordet takket være sin styrke, uten tvil er studentbevegelsen.

Da arbeiderbevegelsen også kom fram i lyset, følte man en viss mistro og en viss uoverensstemmelse mellom fabrikk og universitetet. Dette var en følge av politisk etterliggenhet i arbeidernes rekke.

Tretten dager med streik, tretten dager med diskusjoner, tretten dager med våknende erkjennelse, tretten dager med solidaritet har utvisket motsetningene.

VI SKAL SAMMEN BYGGE DET NYE SAMFUNNET.

For det latterlige og håpløse forsøk på splitte og skremme oss som "Hans Majestet" de Gaulles tale den 30. mai var et uttrykk for, er når alt kommer til alt den sement som binder oss sammen."

UNIVERSITET - FABRIKK

De streikende kameratene ved Citroen.

-15-

KAMPENE VED FLINS (Renault-fabrikk).

Kl. 5 om morgenen.

"Da vi kom til Flins om morgenen kl. 5, var det bare 30 unge arbeidere der som prøvde å hindre at arbeidet ble gjenopptatt. De tilhørte CGT, men handlet på eget initiativ. De streikende og studentene forklarte for arbeiderne som satt i bussene at de ikke måtte la seg forlede av det som ble sagt over radio. Flins gjenopptar ikke arbeidet dersom ikke arbeiderne ved Flins gjenopptar arbeidet. Og dersom kampen fortsetter ved Renault, vil streiken også fortsette andre steder.

Nesten alle arbeiderne gikk ut av bussene for å slutte seg til de streikende og studentene holdt på å kjempe en gjenopptagelse av arbeidet. De som allerede var gått inn i fabrikk, kom ut igjen da de så at meldingene de hadde fått gjennom pressen om gjenopptagelse av arbeidet var feilaktige.

På denne måten mislyktes regjeringen i sitt foretagende, takket være de streikende og våre kamerater, studentene. Arbeidet blir ikke gjenopptatt ved Flins.

For alle dem som var der, særlig arbeiderne ved Flins, er det klart at det ikke er fagforeningene som skal takkes for denne sieren, men de unge arbeiderne og studentene."

22. mars-tribunen. (7/6)

"Ved Flins, denne 10. juni, hersker politiets orden.

Kl. 6.30. Omtrent hundre kamerater befinner seg i lokalene til CFDT i Les Mureaux. Det er også kamerater fra CGT tilstede.

diskuteres i små gruppe ute i hagen. Purken griper inn. Omkring førti av dem stenger alle utveger. Kameratene stiller seg inntil veggen med ansiktet vendt mot purken. Purken nærmer seg. Noen kamerater prøver å hoppe over gjerdet bak seg, inn i hagene til de nærmeste husene for CRS (opprørspolitiet) har ikke omringet hele området. En eller to kamerater sier: "Ikke provosser, la oss stå sammen få så det ikke blir flere finkjemninger v området." På denne måten blir åtti kamerater tatt. De blir ikke slått ned med en gang, men litt senere, for da hører man jamring og skrik. Etterpå blir gatene i Les Mureaux finkjemmet. Purken følger etter "studentene" (alle som ser ut som studenter) og arresterer dem en etter en.

.....

Andre kamerater forteller dette: Bussene som skulle til Renault-Flins var nesten tomme, men noen av dem transporterte arbeidere. Da de så purken inne i fabrikk, sa de til dem: "Nå er vi, det er ikke bruk for dere..." Purken nektet å gå ut av fabrikk. Arbeiderne sa da: "Under disse betingelser nekter vi å arbeide, vi blir her ute i hagen." Purken kastet seg da over dem. Arbeiderne søkte tilflukt i malerverkstedet - det var mellom 6 og 700 av dem. De kjempet hardt. Purken skjøt tåregassgranater på dem. Etter en stund var halvparten av kameratene bevisstløse.

.....

FLINS ER BLITT EN FORBUDT SONE.
OGSÅ DER FORBEREDER MAKTHAVERNE SEG PÅ VALGENE."

22. mars-bevegelsen. (10/6)

Utdrag av Waldeck Rochets tale:

"...Vi er bevisst vårt ansvar overfor arbeiderklassen og landet. Vi har ved enhver anledning handlet med bestemmthet og kaldblodighet, ledet av ett eneste prinsipp: å gjøre det slik at kampen blir kronet med hell uten at makthaverne et øyeblikk har sjanse til å stoppe den.

Det er derfor vi har avslørt og bekjempet de demagogiske overbudene og provokasjonene til "ultra-venstre-gruppene" -som erstøttet av PSU - og som påberoper seg maoisme, anarkisme eller trotskisme.

Ved sine meto er, ved blind vold og hysterisk ordgyteri, har disse gruppene gjort alt de kunne for å diskreditere og gi et feilaktig bilde av denne store folkebevegelsen som reiser seg mot gaullistmakten.

Ved sine provokasjoner har de prøvd å føre bevegelsen på avveier, ut i former for kamp som fører til nederlag og til eventyr, det vil si de gjør det samme som gaullistmakten.

Jeg understreker at om beregningene til gaullistene og til disse ultra-venstre-gruppene er blitt gjort til skamme, så er det takket være både arbeiderklassens sunne vett, kommunistpartiets korrekte analyse og fornuften i dets politikk som bygger på respekten for demokratiet.

Vi har sagt før og vi gjentar: Vi har aldri satt likhetstegn, og gjør det fremdeles ikke, mellom disse venstregruppene og studentmassen.

Dessuten tar studentene mer og mer avstand fra dem, for de blir klar over at man bare vil føre dem inn i en blindgate.

Vi står fullt ut solidariske med studentene i deres higen mot et moderne og demokratisk universitet, og vi oppfordrer dem til å bekjempe innenfor sine egne rekker denne eventyrvirksomhet som de ytterliggående venstreelementene driver med. Dessuten oppfordrer vi dem til å fortsette sin kamp side om side med arbeiderklassen for de store forandringer vår tid trenger.

Imidlertid fortsetter disse gruppene å røre på seg. Blant dem finner vi eventyrere, bråkmakere, renegater...."

L'Humanité (11/6)

BERETNINGER FRA PROVINSEN.

BESANÇON

Bevegelsen ble satt i gang i Besançon allerede de første dagene i mai etter felles initiativ fra studentene ved det historisk-filosofiske fakultet og arbeiderne ved Rhodia.

Rhodia-fabrikken (tekstiler, tergal, nylon) som ifjor gjennomførte en streik over femti dager, er en av de første i landet til å legge ned arbeidet: de gjennomførte først en streik som førte til åtte dagers tap for arbeidsgiverne, gjenopptok så arbeidet en dag, for så definitivt å okkupere fabrikken. Delegater ble sendt til andre fabrikker som straks fulgte Rhodia-fabrikkens eksempel. Dette resulterer i at man oppnår streike-enhet i området. Utenom Rhodia blir også Lip, Kelton og Weil okkupert.

Alt fra de første dagene av ble det opprettet forbindelse med studentene f.ved hist.fil. som har okkupert fakultetet sitt, bortsett fra administrasjonskontorene - studentene hadde likevel frie hender til å bruke sentralbord og stensilmaskin.

-17-

Kontakten fant ikke sted på fakultetet, men direkte på fabrikken etter eksempel fra Rhodia, som lot studentene komme inn i den okkuperte fabrikken. Medlemmene av aksjonskomiteene ved fakultetet deltok som streikevakter.

Utenfor det historisk-filosofiske fakultetet var situasjonen dårligere: Kunstakademiet ble okkupert i begynnelsen, men ble tatt tilbake av medlemmer av Occident (fascistorganisasjon) som kom fra Dijon; juristene har plassert streikevakter, men de har ikke okkupert fakultetet; studiene går normalt ved matematisk-naturvitenskapelige og ved medisin. SNEsup (universitetslærernes fagorganisasjon) og UEC (kommunistpartiets studentgruppe) har deltatt i CEUD - aksjonskomite for et demokratisk universitet - de har vist seg svært fiendtlig overfor bevegelsen.

Forbindelsen studenter/arbeidere syntes å være godt etablert, og bevegelsen har bevist sin styrke: 10000 personer (byen har 130000 innbyggere) demonstrerte i gatene den 13. mai; forhandlingsprotokollen som ble underskrevet i Paris ble forkastet av de streikende; etter de Gaulles tale den 30. mai bestemte streikekomiteene at man skulle fortsette okkupasjonen helt til kravene ble tilfredsstilt. Gaullistenes demonstrasjon som etterfulgte de Gaulles tale samlet 500 personer, som ble drevet tilbake av fakultetets ordensvern da de prøvde å okkupere hovedkvarteret til CFDT (en av Frankrikes fagorganisasjoner). 50 motdemonstranter støtte sammen med gaullistene ved minnesmerket over de døde: brostein, brente biler, tre medlemmer av UDV^e (de Gaulles parti) skjøt inn i menneskemengden og såret en student. En demonstrasjon for alle fagforeningene samlet sist tirsdag 5000 personer."

22. mars-tribunen (4/6)

RENNES

Den 31. mai ble det dannet en fagforeningsfront (CGT, CFDT, FO) og det ble okkupert en sal - som fo anledningen ble omgjort til "Folkets Hus". Borgermesteren hadde stilt salen til disposisjon, studentene og arbeiderne møttes der til:

- diskusjon om streikene
- kritikk av kapitalismen
- kulturaftener:

Kommunens historie

opplesning av utdrag fra Brechts verker

- organisering av forsyningskomitéer

Dessuten kom man den 1. juni til enighet med rektor om at de streikende skulle få adgang til student-restauranten. Dette har fagforeningene og aksjonskomitéene (som er blitt inspirert av forsøket i Nanterre) fått igjennom. Kommunestyret bidrar med en franc pr. måltid, slik at middagen koster 2 francs for de streikende.

Organiseringen av forsyningene er bare på sitt første stadium. I de første kontrakter med bondene har disse gitt kaniner og fjærkre... Transportvanskelighetene var enorme (mangel på bensin og kjøretøyer). Det ble opprettet en sforbindelsesinstans for de forskjellige kommunene i Ille-et-Vilaine.

Det ble solgt kjøtt til produksjonspris (7 francs pr. kg kalvelever)(nypoteter til 0,50 franc pr. kg).

Distribueringen foregår i de okkuperte fabrikkene, men dessverre blir dette fremdeles gjort i en altfor liten målestokk.

Bøndene har oppfordret de streikende arbeiderne til å hjelpe dem med slåttonna og elevene ved de tekniske skolene til å reparere landbruksmaskiner. I landsbyebe er det gjennomført oppbevaring av matvarer for å lette innsamlingsarbeidet."

.....

22. mars-tribunen (4/6)

M

Med hensyn til ytterligere beretninger fra provinsen, se artikkelen om Nantes-kommunen.

Kommentar til utviklingen etter 3. mai.

Av Åsmund Egge.

Vi ser av Kalendariet og av det dokumentariske materialet hvordan begivenhetene utvikler seg i markante etapper etter stengningen av Sorbonne-universitetet i Paris 3. mai.

3.-13. mai:

Under ledelse av marxist-leninister og trotskistiske og anarkistiske grupper, mobiliseres studenter og universitetslærere over hele Frankrike til store demonstrasjoner og til streik. Mens kravene tidligere dreide seg om forandringer i universitetsstrukturen, får nå studentene full oppslutning bak paroler rettet mot politiets og myndighetenes undertrykkelse av studentenes meningsyttringer. Klassestaten viser sitt sanne ansikt ved brutal undertrykkelse av demonstrasjonene og ved fengsling av studenter. Samtidig søker de militante ledergruppene, særlig marxist-leninistene (UJCML), å knytte studentenes kamp sammen med arbeidernes (se uttalelsene fra UJCML og fra 22. mars-bevegelsen). Lokale aksjonskomiteer dannes.

Kommunistpartiets og partiets studentgruppes revisjonistiske karakter er særlig avslørende i begynnelsen (se L'Humanité og U.E.C.s uttalelse). Revisjonistene går fra første stund i mot de revolusjonære studentenes krav og søker å hindre kontakt mellom arbeidere og studenter. Først mot slutten av perioden støtter PCF (Kommunistpartiet) og fagforbundene studentenes krav. Når de aksepterer 24 timers generalstreik 13. mai er dette først og fremst på grunn av sterke krav fra grunnplanet - allerede fra de første demonstrasjonene hadde mange arbeidere deltatt aktivt.

I løpet av denne perioden er det også at den videre politiske strategi legges opp og at forskjellige linjer manifesterer seg (se UJCML og særlig analysen fra "Aksjonskomiteenes koordinasjonsråd" 14/5).

14.-24. mai:

Hovedsenteret for bevegelsen flytter over til arbeiderne. Generalstreiken 13. mai - som var ment å skulle vare bare 24 timer - følges av spontane arbeidsnedleggelse over hele landet. De første fabrikkokkupasjoner blir gjennomført og i løpet av perioden er bortimot 9 millioner arbeidere i streik og de fleste av lde største og viktigste bedriftene okkupert av arbeiderne. Det er viktig å legge merke til at disse streikene og okkupasjonene ikke er iverksatt av de store fagforbundene, men at arbeiderne selv tar initiativet.

Arbeidernes formulerte krav er primært klassekrav som tar sikte på å presse innrømmelser ut av arbeidsgiverne og myndighetene. Men kravene stilles ofte slik at de ville være umulig å gjennomføre i et Frankrike med en kapitalistisk samfunnsstruktur. Og enkelte arbeideropprop peker åpent og klart ut over rene interessekrav og mot en sosialistisk samfunnsomveltning (se f.eks. FNAC-arbeidernes resolusjon).

Kommunistpartiets revisjonistiske rolle avsløres enda mer. Istedenfor å fremme og utvikle klassekampen, søke å utvide masseaksjonenes basis til bøndene og - ikke minst - soldatene, gjør PCF det det kan for å hemme utviklingen. Revisjonistene søker å begrense arbeidernes kamp til rent reformistiske krav innenfor det kapitalistiske system, og for å hindre en utvikling av arbeidernes revolusjonære bevissthet, prøver de av alle krefter å hindre kontakt mellom studenter og arbeidere. CGT bryter med UNEF. Særlig avslørende er det at fagforbundene - på et tidspunkt da statsmakten er i full oppløsning og en videreutvikling av de revolusjonære kreftene kunne ført til en virkelig revolusjonær situasjon -

-20-

begynner å innlede forhandlinger med myndighetene. Attpåtil stiller de så svake krav at så godt som samtlige arbeidsplasser i landet avviser dem med stort flertall (se Kal. 25.27. mai . Se også Séguys uttalelse og Figaros avsløring).

For øvrig er denne perioden karakterisert ved at grupper utenom studentene og arbeiderne blir berørt av den revolusjonære utviklingen. Det blir appellert til bøndene, og en positiv utvikling er i gang på denne fofronten (se Kal. 19., 21. og 28. mai). Selv i politiet (det vanlige ordenspolitiet) trues det med streik.

25.-30. mai:

Disse dagene er preget av politisk hestehandel mellom revisjonister og sosialdemokrater og mellom disse på den ene side og gaullistmakten på den andre. Samtidig samler motkreftene seg, dels ved å mobilisere borgerskapet til motdemonstrasjoner og dannelsen av "borgerkomiteer for Republikkens bevaring", dels ved omgrupperinger i borgerstatens ledelse og forberedelse av militære aksjoner.

I denne situasjonen viser det seg hvor fatalt det er for den revolusjonære bevegelsen at den mangler et samlende koordinasjonsorgan. Det eksisterer ikke noe sterkt landsomfattende revolusjonært parti som kan ta ledelsen og fremme og utvikle klassekampen - lede den inn i et revolusjonært spor og organisere arbeidernes makttovertakelse. Kontakten med bøndene blir spredt og tilfeldig, den revolusjonære utviklingen hos soldatene blir ikke forsøkt fremmet i større målestokk - noe som kunne hatt gode muligheter til å lykkes (se Kal. 31. mai).

Samtidig må de revolusjonære nå kjempe på to fronter - dels mot borgerskapets statsmakt og dels mot opportunistene og revisjonistene innenfor arbeiderbevegelsen. Et revolusjonært parti som kunne lede kampen i denne kritiske fasen og legge opp en strategi for å stanse borgerskapets motoffensiv var en helt nødvendig forutsetning for en videreføring av den revolusjonære utvikling i Frankrike.

31. mai - 23. juni:

Statsapparatet settes inn for fullt i undertrykkelsen av arbeiderne og studentene. Ved trusler eller ved å spre falske rykter presses og lures arbeiderne til å gjenoppta arbeidet. Politiet opptrer mer brutalt enn noensinne - det er i denne perioden at dødsmeldingene dukker opp (se Kal. 7., 10. og 11. juni). De revolusjonære organisasjonene blir forbudt og lederne arrestert. På denne måten krager det borgerlige statsapparat - med god hjelp av opportunistene i arbeiderbevegelsen - å knekke motstanden og derved legge forholdene til rette for "valgene" den 23. juni.

Det vil føre for langt her å analysere parlamentarismens og de parlamentariske valgenes undertrykkende karakter. Dette er et kapittel for seg som må tas opp til grundig diskusjon i forbindelse med studievirkksomheten om Statens rolle i det kapitalistiske samfunn.

FOLKEMAKTEN

I NANTES

(Fabrice Pinte)

En hel del diskusjoner pågikk i løpet av de siste ukene i mai mellom venstrepolitikere fra PCF (KP) og mennesker på venstre fløy om hvorvidt situasjonen i Frankrike var revolusjonær eller ikke. Jeg kunne gi en hel del eksempler, som viser at det virkelig var en revolusjonær kamp som ble ført på deres hold i Frankrike.

I noen fabrikker fortsatte arbeiderne selv produksjonen. Jeg vil ta opp som spesielt eksempel Nantes, en by i vest-Frankrike med omkring 100 000 innbyggere, som ble kontrollert av arbeiderne under streiken.

SELVFORSVAR

Dette flyveblad spredtes den 30. mai:

"Den 29. mai ble det opprettet en vegsperring av lastebilsjåfører og studenter. Den består av et femtital tomfat, som er plassert midt på hovedvegen. Hundretall av arbeidere og studenter er tilstede for å opprettholde sperringen. Bare personbiler og lastebiler som frakter livsviktige forsyninger kan passere dersom de kan vise en passerseddel som er utstedt av streikekomitéen."

Ved ti-tida om formiddagen angrep omkring 150 politimenn fra CRS (opp-rørspolitiet) arbeidere og studenter; mange ble såret, en student meget alvorlig.

I Nantes innså de streikende arbeiderne klart at de måtte kontrollere hovedvegene til Nantes. Allerede en uke før streiken utdelte den sentrale streikekomitéen særskilte bensinkuponger og gav til og med ordre om at bare kjøretøy som fraktet livsfornødenheter til bøndene og de streikende skulle slippe gjennom sperringene. Etterat en av sperringene hadde blitt angrepet av politiet, ble samtlige forsterket med 500 mann, og etter dette ble ikke angrepene gjentatt. I flere dager hadde innbyggerne i byen Nantes anvendt selvforsvar og var innstilt på motstandskamp dersom politiet skulle gå til angrep.

SELV-PRODUKSJON

På samme måte som Pariskommunen ble Nantes organisert uten noen som helst støtte fra de statlige myndigheter. Selv i de første dager av streiken viste det seg at Staten var satt ut av funksjon. Faktum var at arbeidere og bønder gjennom sine fagforeninger effektivt kontrollerte Nantes. Blant det viktigste som denne bevegelse viste folket var at det hadde kapasitet til å organisere seg selv.

I den sentrale streikekomitéen samarbeidet arbeidere og bønder og på deres forslag kom studentene til Rådhuset og arbeidet.

Det hele begynte i slutten av den andre uken av generalstreiken i en bydel der 95% av befolkningen er arbeidere. Bydelen kalles "les Batignolles". Der besluttet de streikende arbeideres fruer å selv organisere livsmiddelforsyningen. De annonserte et informasjonsmøte for befolkningen.

Etter møtet var alle klar over livsmiddelaksjonens politiske karakter. En delegasjon på et hundretalls kvinner tok kontakt med streikkomitéene i fabrikkene. Etterpå opprettet man i alle bydelene slike komitéer for proviantering. De samarbeidet med bøndenes fagforeninger. Bønder og arbeidere besluttet å ha et kontinuerlig samarbeide for å distribuere matforsyninger og det uten noen mellomhender.

Samtidig planla man på fagforeningshold opprettelsen av en sentral streikekomité. Den omfattet 7 fagforeninger, 3 arbeidersyndikat, 2 bonde syndikat, og 2 studentersyndikat; man utså 2 delegater fra hver fagforening. Deres fremste oppgave var å velge mellom to alternativ, enten helt å blokkere produksjonen eller å la arbeiderne overta produksjonen for å påbegynne

Folkemakten i Nantes.... s.2

grunnleggelsen av en selvstyrende folkemakt. Det tok lang tid innen denne tanke på en enhetlig aksjon akseptertes av fagforeningenes underavdelinger, men den utgjorde et første steg mot en uavhengig **arbeidermakt**.

Den sentrale streikkomitéen hadde samme oppfatning som underkomitéene i spørsmålet om organiseringen av forsyningene, men i virkeligheten kom begge disse organisasjoner til å stå i en viss motsetning til hverandre under hele kampen. Den sentrale komitéen mente at underkomitéene hadde tilsidesatt den sentrale streikkomitéen i begynnelsen av den revolusjonære bevegelsen. I virkeligheten viste underkomitéene seg mer effektive når det gjalt å organisere livsmiddelforsyningen og deres aktiviteter hadde større gjennomslagskraft enn fagforeningenes. Ettersom de oppsto ved etableringen av et marked uten mellomhender ble de operasjonssentra med hensyn til å gjøre arbeiderkvarterene politisk bevisste. En av underkomitéene satte opp fire veggaviser i et kvartal. Graden av politisk bevissthet i disse avisene vitner følgende utdrag om:..."En kraftig økning av lønningene uten forandring av den økonomiske og politiske strukturen er ensbetydende med stigende levekostnader og et skritt tilbake til elendigheten for noen måneder siden."

LIVSMIDDELFORSYNINGEN

Den sentrale streikkomitéen sørget for livsmiddelforsyningen. De okkuperte jordbrukskontorene var samarbeidssentral for kvartalskomitéene og den sentrale streikkomité. Man stiftet kvartalskomitéer i alle arbeiderkvarter i Nantes og åpnet 6 salgssteder på skolene. Jordbrukssyndikatet oppfordret folk i en appell til solidaritet mellom arbeidere og bønder i arbeidet med i konkrete former å organisere livsmiddelforsyningen. Man organiserte lag bestående av arbeidere og studenter for å hjelpe bøndene med å sette poteter o.l.

Transporten ble opprettholdt hele tiden, i begynnelsen med varevogner, siden ved hjelp av kommunens busser. Prisene var lik framstillingskostnadene. Prisen på 1 liter melk gikk ned fra 80 til 50 centimes (tilsvarer omtrent like mye i ører), 1 kg. poteter fra 70 til 12 centimes og 1 kg. gulrøtter fra 80 til 50 centimes. De store butikkinnehaverne ble tvunget til å stenge. Hver morgen gikk fagforeningsrepresentanter ut for å kontrollere prisene. De kontrollerte at selgerne fulgte de oppsatte **prislister** som angav mini- og maksimumspriser. Kontrollørene sirkulerte mellom salgsstedene og krevde forklaringer av dem som oversteg de fastsatte prisene. I butikker som hadde tillatelse til å holde åpent, stod det plakater med påskrift: "Fagforeningene som har påtatt seg ansvaret med livsmiddelforsyningen gir denne butikk tillatelse til å holde åpent på den betingelse at den respekterer de fastsatte prisene."

Et grunnfond på 25 000 NF (ca. 30-35 000 n.kr.) ble gitt av bøndene som reserve for framtidige behov. Dertil kom også adskillige gaver in natura. Arbeiderne arbeidet bare i industrier som produserte for å tilfredsstille de fundamentale behov og hvis produksjon var nødvendig for byen Nantes' selvforsørging f.eks. meierier. Man sørget også for syke- og helsestell.

I elektrisitetssentralen EDF i Chevieré, nær Nantes, benyttet ledelsen seg av alle tenkelige maktmidler. Den 2.juni hadde arbeiderne og teknikerne fått en gjennomsnittlig lønnsøkning på 15 NF pr. måned og fortsatte streiken! Som en av de streikende forklarte: "I to uker har vi vært uten arbeidsledere, og det hele fungerer enda. Man kan klare seg uten dem for å produsere elektrisitet."

Dette tiltak skulle forøvrig munne ut i en diskusjon om arbeidsledernes stilling, som for en stor del hadde stilt seg solidarisk med arbeiderne i Nantes-distriktet, noe som man tidligere aldri hadde opplevd. Nå forholdt det seg slik at det ikke var kampen for lønnskravene som var det vesentligste.

Det som styrket samarbeidet mellom arbeidere, tjenestemenn og teknikere, var en felles innstilling til foretagenets drift. De sistnevnte er trøtte av det statlige forvaltningsorganets altfor langt drevne sentralisering;

Folkemakten i Nantes... s. 3

de sitter på sine kontorer og skriver på papirer, men ikke de heller har noen bestemmelsesrett.

Det brensel og drivmiddel som bøndene trengte ble levert i normalt omfang. Men utdelte også passérsedler til bønder som var tvungne til å skaffe drivmiddel på annet hold.

De streikende sørget for at bøndene fikk syntetisk fôr. Samarbeidet mellom bønder og arbeidere ble virkeliggjort på ethvert punkt.

ENIG FRONT

Den sentrale streikkomité hadde i forståelse med petroleumarbeidernes streikkomité påtatt seg distribusjonen av bensin. Den basertes på et system med brenselkort som ble utdelt av fagforeningene til de organer som var ansvarlige for helsestell og livsmiddelforsyning.

De streikendes barn ble tatt hånd om av lærerne som var tilsluttet fagforeningene og forstanderne for barnehagene. Streikkomitéene innen læreranstaltene påtok seg ansvaret. Samtidig som man på fakultetene satt barnevakt utarbeidet man to prosjekter: et folkeuniversitet og et sommeruniversitet, åpent for alle.

Til de familier som hadde økonomiske vanskeligheter utdelte fagforeningene matkuponger. Detaljistenes og apotekernes fagforeninger distribuerte kuponger som kunne innløses på de sosiale hjelpekasser. I denne sammenheng bør det fremheves det store antall arbeidere innen sosialarbeidet som krever at man opphever bestemmelsene av 1967, som innebærer en 6% avgift på månedslønnen for å hjelpe arbeiderne framfor alt med ulike legemiddelsomkostninger, en tilbakebetaling på 70% av utgifter til legebesøk og medisin, tannlege og jordmor. Før bestemmelsene av 1967 fikk man tilbake 80% fra de sosiale organene, der lønnstakerne hadde medbestemmelsesrett, men som nå er helt statsdirigerte. 1967-bestemmelsene opphevet en stor del av de fordeler som arbeiderklassen hadde tilkjempet seg siden 1936.

Hele denne revolt forutsatte at det fantes en enhetlig politisk front bestående av bønder, arbeidere, studenter og middelklasse. Denne enhetsfront ble virkeliggjort i Nantes og muliggjorde overgangen til et annet stadium av kampen: grunnleggingen av en selvstendig arbeidermakt som erstattet den herskende klassens maktssystem. Nantes er et konkret eksempel som viser at det er mulig å grunnlegge et arbeiderstyre, som bygger på prinsippet om den produserende klassens direkte innflytelse på økonomien. Denne utvikling vitner om de resultater som mai-hendingene kunne ha ført til. Om fagforeningene og arbeiderpartiene hadde utnyttet mulighetene til sosial omveltning skulle dette andre stadium av kampen blitt en realitet ikke bare i Nantes, men også i alle franske industristeder.

En av de fremste oppgavene for de aksjonskomitéer, som for tida fortsetter sin daglige kamp i Frankrike, er å opplyse om de forskjellige konkrete resultater som oppnåddes under dette første stadium av den revolusjonære oppstand i månedene mai og juni 1968 innenfor rammen av klassekampen. Dette er bare begynnelsen - striden går videre.

1. Innledning

2. Bakgrunn

3. Mål og formål

4. Gjennomføring

5. Resultater

6. Oppsummering

7. Vedlegg

8. Referanser

9. Bilag

10. Avslutning

MAIOPPRØRET I FRANKRIKE OG LERDOMMENE VI MÅ TREKKE.

Den opprørsbølgen som feide over Frankrike i mai i år er et fenomen som krever grundig analyse og klargjøring. De underligste forklaringer og teorier har blitt dikta i hop på bakgrunn av disse hendingene. Alle gode samfunnsbevarende krefter har ridd sine kjepphester når det gjelder å spre tåke om hva som skjedde i Frankrike, hva som lå bak osv. Ikke minst revisjonistene i vårt hjemlige NKP har hatt det travelt med å polemisere mot "ekstremister", "rabulister", "maoister", "politiske eventyrere" osv. for å dekke over forræderiet til Moskva-klikken i Frankrikes Kommunistiske Parti. (Jfr. lederartikkel av Reidar T. Larsen i Friheten nr. 27 samt intervju av sekretæren i det franske revisjonistpartiet i samme nr.)

Reidar T. Larsen unnser seg her ikke engang for å bruke Lenin, fullstendig tatt ut av sin sammenheng, for å skjule revisjonistklikkens forræderi og politiske impotens.

Eksemplet Frankrike impliserer en rekke viktige spørsmål av politisk/strategisk/ideologisk art, som trenger grundig analyse: Var situasjonen som oppsto i Frankrike en revolusjonær situasjon? Hvilken rolle spilte Frankrikes Kommunistiske Parti (revisjonistene)? Hva lærer eksemplet Frankrike oss om statens funksjon? Hvilke generelle lærdommer må vi som marxist-leninister trekke av mai-opprøret? osv. osv.

1. Eksisterte det en revolusjonær situasjon?

Dette spørsmålet er uhyre viktig og må danne utgangspunktet for enhver analyse av hendingene i Frankrike.

På spørsmålet: "Hvorfor gjennomførte ikke Frankrikes Kommunistiske Parti revolusjonen i mai-juni?", svarer partisekretæren André Vieuguet at "-Det forelå ingen revolusjonær situasjon i Frankrike"!

Slik er imidlertid partisekretærens svar nødt til å være, nettopp for å dekke over revisjonist-klikkens manglende evne og ikke minst manglende vilje til revolusjonær kamp. De faktiske forhold sier nemlig noe annet om dette spørsmålet.

Hva er det så som er karakteristisk for en revolusjonær situasjon? Når må vi kunne konstatere at en slik situasjon foreligger? Det er en rekke elementer som her må tas i betraktning. Hovedmotsigelsen i et kapitalistisk samfunn går mellom lønnsarbeid og kapital. Denne motsigelsen ytrer seg i en mer eller mindre skjerpa klassekamp, alt etter som tilhova er i det økonomiske liv. Et grunnleggende kjennetegn ved denne motsigelsen er kriser. I krisesituasjoner blir motsigelsen så tilspissa at klassekampen ytrer seg i spontan massebevegelse mot kapitalmakta, slik at monopolkapitalen gjennom sitt maktapparat, staten, er nødt til å gå til åpen voldelig konfrontasjon mot massebevegelsen for å trygge kapitalens diktatur. Statens klasse- og undertrykkelseskarakter viser seg sjølsagt i perioder der klassekampen er mindre skjerpa. Men når de breie lag av folket reiser seg og omfatter størstedelen av de klasser som er interessert i å knuse monopolkapitalens makt, ligger forutsetningene til rette for den sosialistiske revolusjon.

Den nasjonale krisa var et faktum i Frankrike i mai/juni-dagene. Med studentbevegelsen som utgangspunkt nådde klassekampen et høydepunkt. Vi fikk med tida en nærmest altomfattende streik, voldsom bevegelse i studentmassene, og bondemassene var i ferd med å smelte sammen med massebevegelsen. Alle de grupper som hadde objektiv interesse av å knuse kapitalens makt var i bevegelse. Samtidig opplevde vi at det kapitalistiske statsapparatet viste sitt sanne ansikt. Opprørspolitiet blei satt inn for brutalt å undertrykke streikende og demonstrerende arbeidere og studenter. Etter at arbeiderne begynte å besette fabrikkene og såleis retta sin kamp direkte mot kapitalen, samtidig som arbeidernes og studentenes kamp blei mer og mer militant, blei situasjonen så tilspissa at makthaverne satte inn hæren for å slå ned massebevegelsen.

(F.eks. pansertropper som omringa Paris, fallskjermtropper i Bordeaux osv.) Motsigelsen var altså blitt så fiendtlig og klassekampen så voldsom at makthaverne var nødt til å sette inn det statlige voldsapparatet for å trygge kapitalens maktposisjoner. På bakgrunn av dette kan det ikke karakteriseres som annet enn evneløshet, opportunisme og sosialdemokratisk vrøvl å si at det ikke eksisterte en revolusjonær situasjon.

2. Hvilken rolle spilte Frankrikes Kommunistiske Parti?

Det er på det rene at det forelå en revolusjonær situasjon i Frankrike. Derfor er det viktig å se litt nærmere på hvilken rolle det franske revisjonistpartiet spilte i denne sammenhengen. For det første var partiets første holdning til studentopprøret helt i tråd med et reaksjonære Moskva-synet. Men etterhvert som bevegelsen utvikla seg kom partiet slepende etter og inntok en lunken holdning. Da store masser av arbeidere deltok solidarisk i studentenes kamp, prøvde revisjonist-klikken alt for å splitte kampenheten mellom studenter og arbeidere. Det gikk til og med så langt at CGT sendte ut et direktiv der de "forbød" arbeiderne å delta i studentenes massemøter og demonstrasjoner. Da den store streikebølgen bredte seg blant arbeiderne og de begynte å okkupere fabrikkene, blei revisjonist-lederne fra seg av redsel. Resultatet blei at de reduserte kampen til å gjelde spørsmål av eint økonomisk art. Videre deltok de i trepartsforhandlinger med regjeringa og var lykkelige over å bli kasta til noen bein. Da massebevegelsen tross disse hindringene utvikla seg videre tok de samme lederne til å skjelle ut studentene som "provokatører", "eventyrpolitikere", osv.

Det kommunistiske partis oppgave i revolusjonære som ikke-revolusjonære situasjoner, er å beherske det breie spekter av politisk taktikk og klarsyn som den vitenskapelige sosialisme gir dem mulighet til. Partiets funksjon består videre i å være avant-garde for arbeiderklassen ved å lede, utvikle og hjelpe fram masse bevegelsen med sikte på hovedstøtet mot kapitalen og det borgerlige statsmaskineri.

Men Frankrikes Kommunistiske Parti er ikke proletariatets parti. Det er tvertimot så gjennomsyra av opportunisme og revisjonisme at det rett og slett spiller en kontrarevolusjonær rolle. Folkets Dagblads kommentator karakteriserer det slik:

"Den franske revisjonistiske lederklikken har ... stilt seg på bevegelsens motsatte side. De gjør alt de kan for å bakvaske, angripe, provosere og forråde massenes store revolusjonære kamp. De spiller en foraktelig rolle som visergrutter i monopolkapitalistenes tjeneste." (Peking Review nr.24)

3. Eksemplet Frankrike bekrefter Lenins teori om statens funksjon.

Lenin har på grunnlag av glimrende marxistisk analyse vist oss hvilken rolle staten spiller, som undertrykkelses- og voldsapparat i den herskende klassens hender. Et redskap til klasseundertrykkelse for å bevare den herskende klasses maktposisjon.

I Frankrike blei sentrale deler av det statlige undertrykkelsesapparat, som hær og opprørspoliti, satt inn for å knuse massebevegelsen av studenter, arbeidere og bønder. Igjen har vi med all ønskelig klarhet fått demonstrert hvilken funksjon statsapparatet har, igjen har vi fått klargjort målsettinga for den sosialistiske revolusjon:

Arbeiderklassen, under ledelse av proletariatets parti, kunknuser det borgerlige statsapparatet og oppretter sin egen statsform: proletariatets diktatur. I denne forbindelsen er det et interessant spørsmål som reiser seg: Var den franske hær en uslåelig faktor i den daværende situasjon? Reidar T. Larsen sier i ovennevnte artikkel at "betingelsen for revolusjonær overtakelse ikke var tilstede fordi det ikke var bevegelse i soldatmassene".

En slik tankegang er så mekanisk og udialektisk at bare revisjonister av Larsens type kan bringe slikt til torgs. Saka er sjølsagt den at revisjonistklikken ikke gjorde noe for å utvikle den spontane massebevegelsen, men tvert imot søkte å hindre den. Dersom revisjonistklikken hadde vært skikkelige marxist-leninister og lært seg å spille piano med 10 fingre, ville massebevegelsen spredd seg også til militærforlegningene. Vi skal i denne sammenhengen være klar over at de Gaulle ikke gjorde bruk av de ordinære styrkene, men henvendte seg til de mest reaksjonære støttespillere innenfor arméen, slike som f.eks. gamle O.A.S.-generaler, som hadde kontroll over panservåpenet og fallskjermtroppene.

Samtidig står det faktum tilbake at det borgerlige statsapparat ikke lar seg knuse uten væpna kamp. Dette fylte revisjonistene med en slik skrekk at de med alle midler hindra massebevegelsen i å utvikle seg til et hovedoppgjør med kapitalmakta.

4. Grunnleggende lærdommer marxist-leninister må trekke av mai-opprøret.

Når det gjelder hendingene i Frankrike understreker kommentatoren i Folkets Dagblad at "En ser hvordan det i denne stormen pågår en bitter kamp mellom to hovedstandpunkter, to veier og to linjer, som på den ene siden representeres av Frankrikes revolusjonære marxist-leninister og på den annen side av den forraderske moderne revisjonistklikken i Frankrikes Kommunistiske Parti." Splittelsen i den internasjonale kommunistiske bevegelse er nødvendig. Sovjet-revisjonismen har nå blitt så utålelig at den bare er til hinder for folkenes revolusjonære kamp. (Jfr. Sovjets militærhjelp til India og Indonesia, store lån til fascist-diktaturet i Brasil, magnesium-eksport til USA, osv.)

De partiene som i en eller annen form fører ei slik linje må bekjempes. Samtidig veit vi at partiets rolle er grunnleggende. Det er derfor en vesentlig oppgave å bygge opp marxistisk-leninistiske grupper og partier, som kan bekjempe revisjonismen og virkelig lede arbeidsfolks kamp mot kapitalismen.

De franske ML-grupperingene er inne i en oppbyggingsfase. De var således ikke i stand til å være det ledende redskap som kunne føre massebevegelsen fram til hovedstøtet mot kapitalen. Men de kjempa ærlig og redelig på den revolusjonære bevegelsens side, og kom såleis styrka ut av kampen. Frankrikes Marxist-Leninistiske Kommunistiske Parti og de andre franske, revolusjonære marxist-leninistene har store oppgaver foran seg, og revisjonismens fall er like uunngåelig som sosialismen.

5. Frankrike - et skudd for baugen for borgerlig samfunnsvitenskap og opportunistisk ideologi.

Sosialdemokratiets funksjon har vært å dempe klassekampen og bygge bru over klassemotsigelsene, slik at monopolkapitalen fritt skulle kunne utvikle seg uten forstyrrende inngrep. Dette har konkret gitt seg utslag i at lønnskonflikter, oftest ved at sosialdemokratiet har sittet i regjeringsposisjon, har blitt avskaffa, først og fremst i vårt eget land. Videre har sosialdemokratiet byråkratisert og korporativisert fagbevegelsen fullstendig med sikte på å dempe lønnskampen, samtidig som alt har blitt gjort for å splitte lønnstakergruppene og spille dem ut mot hverandre.

Sosialdemokratiet har derfor vært en viktig støttespiller for kapitalkreftene. Ikke minst i Norge er dette et framtrædende trekk. Samtidig har slutten av 50-åra og begynnelsen av 60-åra vært prega av høykonjunktur. Dette har resultert i at en rekke borgerlige myter har blitt spredd; det har faktisk gått så langt at slike myter har spredd seg langt inn i sosialistiske rekker. Den farligste av disse mytene har nå blitt gjentatt til det kjedsommelige:

Klassekampen er død!

Ikke minst i borgerlig samfunnsvitenskap, som bl.a. er dominerende ved våre universiteter har denne borgerlige løgnen vært dominerende. Med utgangspunkt i den relativt dempa klassekampen har borgerlige positivister satt seg ned med sine status og lagdelingsteorier og fastslått: klassekampen er død. Slike tenkemåter har vært særs framtrædende hos politiske kommentatorer og forståelsepåere. Men plutselig kommer det en dag da et vest-europeisk land kastes inn i ei nasjonal krise, der klassekampen skjerpes voldsomt og vi opplever en spontan massebevegelse som truer med å feie borgersamfunnet på historiens skraphaug. Eksemplet Frankrike viser oss altså at klassekampen slett ikke er død. Det som tvert om står tilbake er det faktum at den borgerlige myten er død. Dette faktum er det flere og flere som forstår. Ikke minst den gunstige og progressive utviklinga av bl.a. Vest-Europas ungdom vitner om dette. Videre; de feilaktige, borgerlige idéene som har sneket seg inn blant potensielle revolusjonære henger også nøye sammen med den utviklinga jeg har skissert ovenfor. Jeg sikter her spesielt til idéer om at arbeiderklassen i Europa er reaksjonær, den er bestukket av imperialismen, arbeiderklassen som revolusjonær drivkraft er en saga blott, den veltilfredse vest-europeiske (les norske) arbeider osv. Slike idéer spenner over et vidt spekter fra folk som Herbert Marcuse, via trotskister til "rebellerna" i Sverige. At slike idéer er borgerlige og må ryddes ut, viser ikke minst Frankrike oss.

Sverre Knutsen - SUF-stud.